

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

gøre. Som jeg gjorde opmærksom på ved første behandling, mener jeg og mit parti, at det er forkert, at man ikke, når man nu skal ændre tronfølge-loven, gør skridtet fuldt ud og stiller kvinder og mænd lige. Det burde være en selvfølge i vor tid, da vi på alle områder erkender det berettigede i, at kvinder ligestilles med mænd, at man også gennemfører denne regel, når det gælder den højeste stilling i landet. Det radikale venstres repræsentanter i udvalget har sammen med socialdemokratiets repræsentanter rejst spørgsmålet igen, men det har ikke været muligt at skaffe enighed om en anden løsning end den, forslaget indeholder. Jeg beklager, at det er blevet resultatet, men vi må bøje os for nødvendigheden og nøjes med det fremskridt, der dog naturligvis indeholdes i lovforslaget, idet der herefter åbnes mulighed for kvinders adgang til tronen.

Efter en grundig og saglig behandling i folketingsudvalget vender grundlovsforslaget nu tilbage til folketinget med forslag om enkelte ændringer, som ikke er af principiel karakter. Jeg finder anledning til at knytte et par bemærkninger til et par ting i betænkningen, som ikke har nødvendiggjort ændringer i forslaget. Man har i betænkningen klaret et par ting, som der kunne herske tvivl om. Den ene er spørgsmålet om Grønland og mulighederne for, at alle i Grønland får adgang til at udøve deres stemmeret ved valg.

På grund af nogle uklare udtryk i bemærkningerne til forslaget har man fundet det nødvendigt i betænkningen at fastslå, at det naturligvis er hensigten med den stilling, Grønland nu får indenfor det danske rige, at den grønlandske befolkning på ethvert område ligestilles med befolkningen i det øvrige rige, og at alle må kunne udøve deres stemmeret, hvor forholdene i det hele taget gør dette muligt. Det er sagt i betænkningen med tilslutning fra alle sider, og det kan jeg henholde mig til.

Det andet spørgsmål drejer sig om de love, der er undtaget fra at kunne komme ud til folkeafstemning efter reglerne i § 42. Herom er der i betænkningen til klaring af spørgsmålet sagt, at skulle der opstå tvivl om, hvorvidt en lov kan komme ud til folkeafstemning eller ikke, hvilket jo rent teoretisk kan tænkes, selvom det formentlig ikke vil forekomme i praksis, så må an-

svaret ligge hos folketingets formand. Det er også sagt i betænkningen med tilslutning fra hele udvalget, så derom kan der ikke være nogen tvivl. Naturligvis må formanden i en situation, hvor man kan være usikker, bedømme det foreliggende tilfælde ud fra et aldeles uvildigt syn og rådføre sig med de organer, der har forudsætning for at skønne over fortolkningen, men beslutningen må træffes på formandens ansvar.

Jeg kan så iøvrigt anbefale alle de ændringsforslag, der er stillet af flertallet. Efter forslagens første behandling her i salen havde jeg håbet, at endnu et par ændringer kunne være gennemført, men det håb er ikke blevet opfyldt. Jeg tænker her på det spørgsmål, som blev rejst af det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed om at fastsætte den nye rigsdags medlems-tal noget højere end de 179, som grundlovsforslaget fastsætter, og som med det samme udnyttes fuldtud i den nye valglov. Jeg tror, det havde været fornuftigt at have en reserve på 6—10 mandater, som kunne benyttes, såfremt befolkningens udvikling gjorde det ønskeligt. Som lovforslaget nu fremtræder, har rigsdagen ingen anden mulighed for at udvide mandattallet end at ændre grundloven, og enhver ved, hvor vanskeligt og omstændeligt det er.

Desværre kunne disse saglige — og jeg synes vægtige — synspunkter ikke vinde ørenlyd i udvalget. Et enkelt parti satte sig bestemt imod, og for husfredens skyld og for ikke at bryde enigheden eller lægge hindringer i vejen for sagens gennemførelse har vi i udvalget resigneret og er blevet ved den affattelse, der indeholdes i forslaget som fremsat af statsministeren. Jeg tror imidlertid, det ville have været i sagens velforståede interesse, om man var gået med til en udvidelse af mandattallet på længere sigt gennem et ændringsforslag, der gav mulighed for en sådan udvidelse med 6—10 mandater, som vi drøftede i udvalget.

En enkelt paragraf i lovforslaget, som udvalgets flertal ikke har stillet ændringsforslag til, men hvorom der har været en del diskussion i pressen og også her i tinget, vil jeg gerne sige et par ord om. Det er § 20, ifølge hvilken rigsdagen på visse betingelser kan træffe beslutning om at afgive dele af landets suverænitet uden grundlovsændring.

Som medlemmerne vil vide, går bestemmelsen ud på, at rigsdagen, hvor det er nødvendigt for at deltage i mellemfolkeligt